

Андрей Воронин
МИШЕНА ЗА СЛЕПИЯ

Андрей Воронин
„Мишень для Слепого“:
Современный литератор; Мн.; 1998

© Иван Василев, превод, 2008 г.
© Орлин Атанасов, художник, 2008 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2008 г.

ISBN 978-954-528-828-9

МИШЕНА ЗА СЛЕПИЯ

Андрей Воронин

Превод от руски Иван Василев

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **trud**, 2008

ГЛАВА ПЪРВА

За никого не е тайна, че разузнаването е очите и ушите на държавата. Всяка държава иска да знае какво замислят противниците и какво се канят да правят приятелите ѝ. Колкото по-добре работи то, колкото е по-силно и резултатно, толкова по-спокойно се чувства държавата.

Затова във всички времена, във всички страни разузнаването е било обект на най-голямо внимание.

За него не се жалят средства, защото сигурността струва скъпо. Но то си ги и заслужава. По принцип тези пари не минават през бюджета, те са скрити за страничния поглед. И само единици – най-сигурните и проверени хора – имат информация от какви източници се финансират органите на разузнаването.

Още в древността владетелите са праснали съгледвачи в лагера на противника.

Да, разузнаването е съществувало винаги, от незапомнени времена. На разузнавачите са им плащали, подкрепяли са ги, пазели са ги като зеницата на окото. И народът непрекъснато е бил залъгван с басни, че повечето разузнавачи, които са работили примерно за Съветския съюз, са действали по някакви висши идеологически мотиви. Разбира се, има и такива, но деветдесет и девет процента от случаите са чисто меркантилни. За да се докопат до важна тайна на вероятния противник, не са жалели дори златния запас на държавата – неприкосновеното злато, което са пазели и са се стараели да умножат.

През последните години, особено след перестройката, финансовото положение на руските органи за сигурност

не е цветущо. И ето на много високо равнище, в кремълските кабинети, е взето решение да се продаде на заинтересувани страни известна част от военната техника. Получените пари да отидат за издръжката им, та с тях разузнаването да си уреди сметките с онези, които им доставят необходимата информация, без която не може да мине нито една държава.

На генерала от Федералната служба за контраразузнаване (ФСК) Пьотър Павлович Разумовски, човек проверен и сигурен, е възложено да отговаря за тази сделка. Според ръководството той я движи отговорно и компетентно...

* * *

Глеб Петрович Сиверов, таен агент с прякор Слепия, беше на ръба на нервна криза, макар че сам още не подозираше това. Беше убеден, че има добро здраве, железни нерви и че нищо не може да го изкара от равновесие.

Всичко, което ставаше през последните месеци, се наслагваше едно върху друго, изцеждаше издръжливостта му капка по капка. Не е леко да рискуваш живота си за нещо, в което си почнал да се съмняваш. А съмненията все по-често обземаха Слепия.

И преди му се случваше да се замисля, че служи на хора, чиято честност и порядъчност са под голяма въпросителна. Разбира се, за него винаги съществуваше оправданието: „Аз служа не на хората, а на отечеството“. В действителност винаги му се налагаше да изпълнява поръчки на конкретни хора.

Сиверов беше сигурен в честността на генерала от ФСС Потапчук, но за беда генералът беше единственото звено, което го свързваше с тази могъща организация. Естествено, той можеше да попита Фьодор Филипович дълго ли са го уговаряли да се включи в операциите. Глеб винаги си оставяше правото на избор, като не желаше да става равнодушен изпълнител на чужда воля. Доверяваше се на себе си, доверяваше се на генерала. Но знае ли човек, когато върши добро дело, дали после то няма да се обърне в по-голяма беда от оная, която вече е предотвратил?

Ако всеки ден на Глеб беше зает с работа, такива съмнения нямаше да го навестяват. Когато действаш, нямаш време за размишления. Най-много да помислиш как да спасиш своя или чуждия живот. И той вече се проклрнаше, че си беше издействал от Потапчук свободна седмица, като накара генерала да му обещае, че дори светът да потъне вдън земя, няма да го безпокои.

– Ще го науча от вестниците – усмихна се Глеб.

– Ти да не си намислил, Глеб Петрович, изобщо да разрежеш работата? – почна да се тревожи генералът, разбирайки, че Сиверов е способен и на такава постъпка.

– Ако бях намислил, щях да ви кажа.

– Надявам се да не почнеш да действаш като хлапе и като отида в службата, да намеря на бюрото си писмо, в което се сбогуваш с мен завинаги?

Сиверов се разсмя:

– Нима вие, Фьодор Филипович, още не сте наясно, че аз не стрелям от засада, не забивам нож в гърба и не променям вече взетото решение?

– Всичко се случва – вдигна рамене Потапчук. – Хората се променят не само външно... – той направи пауза, вгледа се внимателно в него. Знаеше, че Глеб има комплекси. Дори след толкова години не можеше да свикне с новото си лице, истински шедьовър на пластичната хирургия.

– В душата ми никой не се е вмъквал със скалпел – спокойно отвърна Сиверов, макар вече да кипваше вътрешно.

Глеб чувстваше, че генерал Потапчук нарочно го ядосва, защото, като се разсърди, не може да изтрае дълго без работа.

Когато след генерала се затвори вратата на оперативната квартира, разположена в мансардата на една от сградите в арбатските пресечки, Глеб Сиверов опита да се овладее.

„Подлецът знае – без лошо чувство помисли той за Потапчук, – че ядът е единственото лекарство срещу съмненията, нахлули в душата. И точно затова няма да му се обадя пръв. Издействах си една седмица, през която ще почивам, та дори в края на този отпуск нервите ми да отидат по дяволите“.

Сиверов спусна щорите на прозорците, надяна слушалките, пусна музиката. Искаше да се потопи в нея, да престане да мисли, да спре да усеща най-страшната болка – болката на съмнението. Но все не успяваше да избяга от себе си. Познаваше музиката на Вагнер така добре, както слепецът знае пътя от своя дом до най-близкия павилион за цигари. По такъв път вървиш автоматично, без да мислиш за завоите, помниш наизуст всички трудни места, значи имаш възможност да размишляваш.

По стар навик Глеб Сиверов можеше да разсъждава едновременно за няколко неща, да решава наведнъж няколко проблема. А сега този спасителен навик му изигра лоша шега.

С яд свали слушалките от главата си и известно време седя, гледайки ги с отвращение.

Музиката спря, но въпреки това продължаваше да звучи в него, позната до полутона. При желание Сиверов би могъл да каже сега колко цигулки свирят в оркестъра и колко музиканти седят, поставили леко загрелите лъкове върху коленете. Дори тишината беше изпълнена за него със смисъл.

– Аз съм спокоен. Абсолютно спокоен – заговори Глеб, повтаряйки фразата формулировка, с която го обучаваше психотерапевтът във военната болница. – Абсолютно спокоен. Спокоен като, като... – за миг млъкна, като обходи с поглед стаята. – Като маса, като стол, като изключена кафеварка...

Нито едно от сравненията не му носеше облекчение, не включваше вълшебната формула, проста, но действена.

– Спокоен съм като химикалка, в която е свършило мастилото...

Глеб се усмихна.

„Успешно сравнение, няма що! Вземи, че се сравни с мъртвец, повече от това няма накъде. Човек е жив, докато са живи в него чувствата, докато е способен да се смее, да се радва, да се огорчава, да обича...“

– А аз обичам ли? – неуверено се запита той.

„Или само мамя себе си, Ирина? Демонстрирам любов към нея, само защото нямам време да се срещна с друга жена, да я опозная по-отблизо. А с какво Ирина е по-добра от останалите?“

– С това, че я обичам – веднага на глас си отговори Сиверов.

„Получи се затворен кръг. И това не е зле. При условие че забравиш как катеричката, тичайки в колелото – също затворен кръг, – вярва, че се движи напред...“

Глеб загра: ако остане още малко насаме със себе си, ще откачи.

В душата му вече имаше малко спасителни кътчета, където можеше да се скрие от терзанията си.

„Ирина ще се зарадва – помисли той, – като научи, че ние двамата разполагаме с цяла седмица. Цяла седмица спокоен и отмерен живот, когато можеш да си позволиш да спиш колкото щеш, да правиш каквото ти се иска, да мързелуваш“.

Наметна якето и застанал до входната врата, дръпна шалтера и изключи тока в цялото помещение. Чувстваше, че няма сили да проверява дали всички прибори са изключени.

* * *

На човека е присъщо да гради илюзии дори за своя сметка. И макар Глеб да си внушаваше, че бърза за вкъщи, за да види Ирина Бистрицкая, не спря такси, а слезе в метрото. Пътуваше в люшката се вагон, застанал под бледо светещия стар плафон, и гледаше лъскавото черно стъкло на вратата. Погледнат отстрани, приличаше на човек, изцяло погълнат от решаването на някакъв сложен и невероятно важен проблем. Но всъщност размишляваше как се променя смисълът на надписите по вратите „Не се облягай“, ако се вадят от тях различни букви: „Не...лягай“, „Не се об...“, „Не ...с...б...г...“

Той дори замря, когато от всички варианти остана само един: „Не...аз“. Сякаш самият дявол му напъха това идиотско забавление с лош край и той отново попадна в омаяния кръг, от който нямаше изход.

„Не аз“ и точка по въпроса!“ – силно стисна клепачи, като се опитваше по-бързо да открие още едно решение, което да му помогне да постигне душевно равновесие.

И накрая се получи словосъчетание, направено вече по друг принцип. „Не се кланяй“.

Не е кой знае каква игра на мисли, но кръгът се разкъса, животът придоби смисъл. Очевидното за всички стана за Глеб само негово, лично. Носейки се под земята във вагона на метрото, той си представяше градските пейзажи, които отминаваха там горе. Като реши главоблъсканицата с надписа на вратата, загуби всякакъв интерес към него. Сега си представяше, че цялата земя над него е прозрачна и че вижда къщите, черквите, основите дълбоко в почвата, вижда града в такъв ракурс, в какъвто не го е виждал никой – от долу на горе. Ставаше доста забавно.

Но ето гласът от високоговорителите съобщи: Следващата станция е ВДНХ. Вратите се затвориха.

И тогава Сиверов, който не гледаше встрани, а само инстинктивно се вслушваше в шума във вагона, забеляза, че той стихна. Замлъкнаха не само разговорите, не се чуваше дори обичайното шумолене на вестниците и прелистаните книги.

Обърна се точно в момента, когато влакът, набрал скорост, влезе в тъмния тунел. В другия край на вагона стоеше странна на вид старица – слаба, напълно побеляла, облечена бедно, но в чисти и грижливо закърпени дрехи. Именно тя бе причината за внезапно настъпилата тишина във вагона.

Старицата не просеше милостиня. Не. Бляскайки с безумни очи, хитро усмихвайки се, бавно се привеждаше, сякаш се опитваше да разгледа някого, който се криеше зад редицата пътници. Подпирайки се на излъскана до блясък тояжка, тя клекна, протегна пред себе си ръка с изкривен, но все пак чист пръст. Сочеше точно Глеб. Пътниците неволно обръщаха глави и също го гледаха.

Сиверов направи крачка встрани. Пръстът на старицата не трепна. Сега тя вече сочеше в празното, все така хитро и злобно усмихната. При това устните ѝ едва чуто шепнеха дали проклятие, дали предупреждение към някакъв невидим, притаил се в душното пространство на носещия се през тунела влак.

Андрей Воронин
МИШЕНА ЗА СЛЕПИЯ

Редактор **Райчо Радулов**
Художествено оформление и корица **Орлин Атанасов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Антония Михайлова**

Първо издание
Формат 84x108/32. Печ. коли 20,5

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
ул. „Дунав“ № 15, тел.: 987-29-24
Разпространение – тел.: 846 75 29, 846 75 65
e-mail:office@trud.bg

www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „ИНВЕСТПРЕС“ АД

КНИЖНА БОРСА „ТРУД“
ул. „Ракитин“ № 8